

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 201. Quòd satisfactio pœnitentibus in Sacramento Pœnitentiæ
imponatur, divinæ est institutionis, non humanæ usurpationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

inno panem, quam ut hæc poenitentia opera homines cum vero animi dolore frequentarent.

Accedit ad hæc, quod dum satisfaciendo patimur pro peccatis, Christo Jesu, qui pro peccatis nostris satisfecit, ex quo omnis sufficientia nostra est, conformes efficiamur, certissimam quoque arbam inde habentes, quod si compatimur, & conglorificabimur.

Neque verò nostra hæc satisfactio derogat satisfactio Christi, quia non ita nostra est, ut non sit per Christum Jesum. Nam qui ex nobis, tamquam ex nobis, nihil possumus, eo cooperante, qui nos confortat, omnia possumus. Ita non habet homo unde gloriatur, sed omnis gloriatio nostra in Christo est, in quo vivimus, in quo meremur, in quo satisfacimus, facientes fructus dignos poenitentia, qui ex illo vim habent, ab illo offeruntur Patri, & per illum acceptantur à Patre.

CAPUT CC.

Satisfactio non solum necessaria est ad satisfaciendum Ecclesie, sed & divina justitia, nec ad remissionem poenarum temporalium duntaxat, sed (saltem in voto) necessaria quoque est ad remissionem lethalis culpæ, poenæque æternæ.

Nullus est inter Catholicos, qui non credat satisfactionem esse necessariam ad remissionem poenarum, saltem temporalium. Id enim Tridentinum definivit sess. 14. c. 8. Et ratio est, quia poena temporalis non tota semper, ut in baptismo fit, dimittitur illis qui gratia Dei, quam acceperunt, ingratis Spiritum sanctum contristaverunt, & tempium Dei violare non sunt veriti (inquit Tridentinum sess. 6. c. 14. & sess. 14. c. 8.) perspicua enim (ait hoc loco) & illustra in sacris Litteris exempla reperuntur, quibus (præter divinam traditionem) contrarius hæreticorum error quam manifestissime revincitur, v. g. in David, quem Deus, ob adulterium, multis poenis afflixit, etiam postquam Nathan ipsi dixerat: Dominus transulit peccatum tuum. Qui etiam propterea tota vitâ ploravit peccatum suum, dicens: amplius lava me ab iniquitate mea, & à peccato meo munda me, &c. In Exodo quoque, postquam Dominus, Moysi precibus exoratus, populo idololatæ pepercit, minatus est se tanti flagitii poenas repetiturum.

Quod autem satisfactio, saltem in voto, necessaria quoque sit ad remissionem lethalis culpæ, poenæque æternæ, ratio est, quia ad remissionem lethalis culpæ, poenæque æternæ, necessaria est poenitentia, ut fide certum est. De ratione verò poenitentia est sincerum propositum in se puniendi peccatum, ut constat ex dictis c. 33. & 61. De ratione etiam poenitentia est plenum peccati odium, per quod bellum implacabile declaratur peccato, illudque peccator uticatur in seipso, juxta Apostolum 2. Cor. 7. Vide supra c. 28. Denique de ratione veræ poenitentia est facere fructus dignos poenitentia. Siquidem omnis arbor non faciens fructum bonum, excidetur, & in ignem mittetur. Idque esse necessarium ad effugiendum ignem æternum, patet ex Matth. 3. & Luc. 3. quis demonstravit vobis fugere à ventura ira? facite ergo fructus dignos poenitentia. Quod profecto non facit, qui pro peccato satisfacere negligit.

Quid plura? quod poenitentia opera necessaria sunt ad placandam Dei iram, ad reconciliationem cum Deo, poenæque æternæ remissionem, pluribus aliis divinæ Scripturæ testimoniis, Patrumque traditione probatum habes supra cap. 61. per totum. Et idipsum multipliciter ostendit Morinus lib. 3. c. 12.

Quod satisfactio poenitentibus in Sacramento Poenitentia imponitur, divina est institutio, non humane usurpationis.

Constat ex verbis Christi Matth. 18. & Joan. 20. quibus Apostolis suis, eorumque successoribus, ligandi & solvendi tradidit potestatem: quæcumque alligaveritis super terram, &c. quorum remiseritis peccata, &c. Quæ universa Ecclesia sic temper intellexit, ut per ea Christus Dominus è terris ascensus ad caelos, Sacerdotes ipsius Vicarios reliquerit, tanquam Praesides & Judices peccatorum, cum potestate ea remittendi & retinendi, atque aded puniendi auctoritate servata, prout S. Leo testatur epist. 91. his verbis: Mediator Dei & hominum, Homo Christus Jesus, hæc Praepositis Ecclesie tradidit potestatem, ut & confitentibus actionem poenitentia darent, & eosdem salubri satisfactione purgatos, ad communionem Sacramentorum per januam reconciliationis admitterent.

Nec propterea Christi satisfactio definit esse sufficientissima, quod per Sacramenta, satisfactioque nostras nobis applicari debeat, ut in nobis efficaciter operetur. Sicut Christi dolor, quo pro peccatis nostris afflictus est, & lachrymæ quas pro eorum remissione fudit, non desunt esse sufficientissimæ, tamen nobis applicari debeat per contritionem lachrymarumque nostras, ut dictam remissionem in nobis efficaciter operetur. Sicut etiam passio Christi talis esse non desinit, ex hoc quod ipsi compati debemus, ut conglorificemur. Sic enim unum scriptura asserit, ut requirit & alterum.

Peccatoris etiam cum Deo reconciliatio non definit esse vera, tamen ea lege fiat, ut injuria Deo per peccatum illata, per satisfactionem reparetur. Cum etiam in hominum reconciliatione simile quid accidat. Ad redintegrandam quippe amicitiam, exigere solent læsi honoris, damnorumque illatorum reparationem. In reconciliatione quippe hominis cum Deo misericordia & veritas se invicem osculantur; misericordia, quæ Deus peccata remittit; veritas, quæ nihilominus ea puniunt, nisi scriptum homo puniat.

Ut quid igitur (ait hæreticus Ambrosius lib. 246. 10. in Lucam, lachrymas (inquit) Patri lego; satisfactionem non lego?

Respondeo, satisfactionem ibi ab Ambrosio non sumi pro criminis punitione, sed pro illius excitatione, prout constat ex textu, ubi sic: Nos excusamus, ipse non excusavit... Maluit suam excusare peccatum, ut justificaretur satendo; quam gravaretur negando... Non invenio quid dixerit pro sui justificatione, invenio quod ferverit. Hoc tenus ergo immediate sequitur: lachrymas ejus lego; satisfactiones non lego. Quod enim satisfactionis necessitatem non neget, perspicuum est ex toto libro ipsius de poenit. atque ex c. 8. ad virg. lapsi. grande scelus grandem necessariam habet satisfactionem.

CAPUT CCII.

Prorsus abicienda est propositio ista: Absolutè potest poenitens, nullâ satisfactione impositâ, sed in Purgatorium dilata.

Est enim contra Scripturam & traditionem, quibus probata est necessitas satisfactionis in hac vita. Est etiam contra officium Judicis, impenitentem relinquere peccatum. Est contra officium Ministrum hujus Sacramenti, id non agere, ut integrum sit Sacramentum. Quod sine satisfactio-

ne (ad integritatem ipsius requisita, secundum Tridentinum sess. 14. c. 3.) integrum non est. Est denique contra officium Medici & Patris spiritualis: cum hoc non sit curare, sed fovere peccata, fovendo impœnitentiam. Etique peccatis connivere, & licentiam dare, cum oporteret satisfactionis fræpo ac veluti flagello coercere, animarumque vulneca, & pravos affectus, habitusque satisfactoria caligacione sanare.

2469 Meminerit Sacerdos, quod ut segnes natos facit indulgentia matrum; sic propria salutis incurios, legisque neglecta reos facit indulgentia Patrum spiritualium; quâ dum eorum vulnera manu parente contrectant, non curant, sed exag-gerant. Idem namque scriptum est: *Qui parcat vir-ge, odit filium suum: qui autem dirigit illum, in-plantat eum.* Idem etiam Tridentinum docet, vel ipsam divinam clementiam decece, ne ita nobis absque ulla satisfactione peccatum dimittatur, ut occasione acceptâ, peccata leviora reputantes... in graviora labamur... Procul dubio enim magnopere a peccato revocant, & quasi fræno quodam coercent hœ satisfactoria pœnæ. Idem denique Institutio Christiana Moguntinensis de satisfact. §. longum esset fol. 201. & 202. multos (inquit) sicut atas nostra, qui consuunt pulvillus sub omni cubito manûs, & faciunt cervicalia sub capite univer-
sæ ætatis, ad captendas animas. Qui, contra Evan-gelii rigorem, venia facilitatem promittentes, ma-litiam hominum in vanaum augent. Nimirum ista diaboli est nociva persectio, sub falsa securi-tate incantans animas ad certum interitum venantis. Dum enim ipse facilis venia nihil metuitur, scelera sceleribus cumulatur. Hujusmodi Confessarios piè impios, & impiè pios vocat S. Thomas Vil-lanovanus, qui ne pœnitentem aliquantisper contri-
scent, illum in sua requiritate manere permittunt. At quanto (ait) melius esset ad modicum contristare, quàm in æternum damnare! Si enim per falsas pœnitentias anime ad inferna trahuntur, uti Do-ctor Anglicus ait opusc. 65. de offic. Sacerd. quan-
to magis per pœnitentias nullas? per quas proinde pœnitentes non mittunt in purgatorium, sed in infernum. Nam ut Hugo de S. Victore Erudit. Theol. l. 2. de Sacram. p. 14. c. 3. ait, tametsi post mortem ignis quidam purgatorius datur, ubi purgantur, & mundantur. qui hinc corrigi cape-runt, & non perferunt. Tamen qui in hac vita nec incipere voluerunt, ibi consummare non possunt.
2470 Sed dato, non concessio, quod eorum punitio in purgatorium differretur, nimia profecto cru-delitas est, malle in acerbissimas purgatorii pœ-nas filium spirituales transmittere, quàm hic ad modicum contristare. Quàm enim acerba sit pur-gatorii pœna, Augustinus in Psal. 37. inlinuat, dicens: quia 1. Cor. 3. dicitur, salvus eris: con-
temnitur ille ignis. Gravior tamen eris ille ignis, quàm quidquid potest homo pati in hac vita. Magna fuit pœna B. Laurentii in craticula, & etiam B. Bartholomæi (ait S. Vincentius Ferrerius serm. 2. Dom. 15. post Trinit.) sed nihil fuerunt respectu purgatorii, in tantum quod momentum videntur mille anni. Tanta sunt purgatorii supplicia, ut iis visis extatica Virgo S. Maria Magdalena de Pazzi anno 1587. exclamaverit: tormenta om-nia à SS. Martyribus tolerata, horum respectu, sunt inftar horti amantissimi. Censco itaque eum, qui dicit, nolo hic satisfacere, sed in purgatorio, blas-phemare contra misericordiam Dei, quæ ipsum invitat ad pœnas respectivè levissimas, ut evadat acerbissimas.

CAPUT CCIII.

Abjicienda quoque hæc plurimum Juniorum propositio: nulla, vel modica satisfactio im-ponenda est, dum pœnitens confitetur ad
Tom. III.

lucrandum Jubilæum, vel aliam Indul-gentiam plenariam.

Cardinalis de Logo disput. 27. de pœnit. n. 27. 2471 & alii Noviores Casuista docent, nullam à Confessario pœnitentiam esse necessariò imponendam, dum pœnitens lucrari vult Jubilæum, vel aliam Indulgentiam plenariam. 1. quia Bonifacius VIII. ut refert Glossa in Extrav. antiquorum de pœnit. & remiss. in Consistorio declaravit, quod sui Pœnitentarii nihil debent injungere, ultra in-junctionem hic positam. Alia, ut dicebat, Indul-gentia frustraretur... nisi ad alium finem injun-geretur, v. g. ad cautelam futurorum, &c.

2. qui lucratur Indulgentiam plenariam, lu-cratur exemptionem ab omni pœna peccatis debita. Nulla igitur pœna ipsi injungenda est. Cum nulla injungenda sit exempto ab omni pœna. Idque sup-ponit Innocentius III. c. cum ex eo in fine de pœnit. & remiss. dum ait, per indiscretas & superfluas In-dulgentias, satisfaciones sacramentales enervari.

Verùm opinio ista, 1. Patribus, Conciliis, 2472 Ecclesiæ sensui, rationi parum consona est. 2. Ecclesiæ est minus honorifica. 3. videtur anima-rum salutis noxia. 4. sufficienti non est funda-mento suffulta.

Neque enim primum fundamentum, pro ea allatum, validum est, quia dato, non concessio, quod Bonifacius VIII. id in Consistorio dixe-rit, dictum istud intelligi non potest in sensu quem Cardinalis de Lugo, & alii Juniores intendunt: al-lia sibi metipso, aliisque Pontificibus, Conciliis, & Patribus Bonifacius adverteretur, ut infra patebit: sed hoc sensu, quod nulla satisfactio, ad lucrandam Indulgentiam, à Pœnitentiaris injungenda sit, ul-tra eam quam ad eam lucrandam ipse Papa injun-git. Dicit enim ultra in junctionem hic positam. Hoc autem verificatur, salvâ veritate assercionis nos-træ, secundum quam, opera quidem satisfactoria, per Bullam Indulgentiæ, ad eam lucrandam requisita, ad hoc ceteri debent sufficientia, sed suppositis supponendis; quod utique subiectum dignum sit adjuvari per thesaurum Ecclesiæ, nihil-que in ipso obstat effectui Indulgentiæ. At innum-meri sunt, in quibus est obstaculum, quique di-gni non sunt, qui per Ecclesiæ thesaurum adju-ventur, ad consequendum plenariam effectum Indulgentiæ plenariæ. Neque enim omnes, in gra-tia per confessionem & absolutionem existentes, effectu illo digni sunt. Quia, ut sapienter observat Cajetanus tr. 10. de Indulgent. (qui hanc questio-nem contra Lutheri calumnias accuratissimè tra-ctavit) "sunt confessi in gratia duplicis ordinis: quidam solliciti ad satisfaciendum per seipso pro peccatis suis; quidam negligentes satisfacere per seipso: primi condignas pœnitentias vel petunt à Confessoribus sibi imponi, parati eas implere; vel sponte eas assumunt, dum continuo student per sancta opera satisfacere, jejunando, oran-do, elemosinas dando, &c. Secundi vero le-vissimam pœnitentiam aut rogant, aut læti sus-cipiunt, & cum illam impleverint, quam sciunt esse minimam; non curant amplius de satisfac-
ciendo. Et hi sunt, quibus Indulgentiæ non pro-funt, iudicio meo. Nullus enim indignus alienâ satisfactioe, pro pœna sibi debita, confe-quitur veraciter fructum Indulgentiæ. Sed qui-
libet, in gratia constitutus, negligens satisfacere per seipsum, est indignus alienâ satisfactioe, pro pœna propriis peccatis debita. Et talis censetur in omni Republica bene ordinata, in qua quantumcumque rationabilis adesse quan-
doque causa dispensandi communem thesau-rum in cives gravatos ære alieno, negligentes tamen solvere, indigni conferentur adjutorio thesauri. Ex eo enim quod possunt de suo sol-vere, & non curant, indignos se reddunt tali."

D d d